

Magyarországon született, ott nevelkedett, de „fél lábbal” székelykeresztúri. **Sipos Adrián** idén lesz 24 éves. A kézilabdázó még csak pár napot töltött Székelyudvarhelyen, de nem először járt itt. Évekkel ezelőtt akár ide is igazolhatott volna, aztán mégis a Bákói Științăhoz került. A téli szünetben jött az SzKC-hoz.

Édesapád székelykeresztúri, Magyarországon nevelkedtél, onnan kerültél a Bákóhoz. Aztán most az SzKC-hoz kerültél.

Édesapám valóban székelykeresztúri születésű, édesanyám bákói, én Szombathelyen születtem. Ott is éltem húsz évig, játszottam a város NBII-es csapatában négy évet. Utána mentem próbajátékra a Veszprém ificsapatához, ott is maradtam két évet.

A második idényben voltam a magyar junior válogatottban. Ezt követően váltottam, Romániába jöttem, mert Magyarországon kevés lehetőség volt. 2011-ben volt róla szó, hogy akár Udvarhelyre kerülök. Édesapám előbb a Bákóhoz vitt el, mert később kapták meg az információt, hogy ide is igazolhatnék.

Tehát nem ez volt az SzKC első megkeresése?

Nem, három és fél évvel ezelőtt is hívtak, de a Bákóval kötöttem meg a szerződést, ami most járt le. Mindenképpen váltani szerettem volna.

Miként emlékezel vissza a bákói évekre?

Jól éreztem magam ott, főleg az első két évben. Sikeresek voltunk, sokat fejlődtem. Sajnos voltak sérülések is, amelyek kissé visszafogtak, de ezt leszámítva minden rendben volt. Sokat segítettek, leginkább a védekezésben használtak.

Az udvarhelyi együttesben el is fér a védekező játékos, hiszen nagyon sok gólt kapott az őszi idényben.

Leginkább a defenzív játékom az erős, de azt hozzá kell tenni, hogy támadásban nagyon kevés lehetőséget kaptam eddig. Tehát, nem is tudtam megmutatni, hogy ott mit tudok.

Mi várt itt Udvarhelyen? Pár napja érkezted, de a bajnokságból már ismerted a leendő csapattársaidat.

Nagyon aranyosan, kedvesen fogadott mind a csapat, mind pedig a vezetőség. A felkészülési időszak nem könnyű, de összességében jól érzem magam. Szimpatikus a város, melegséget áraszt. Sokat voltam már itt, elég jól ismerem a települést. Sok az érdeklődő, kérdezősködő. Te vagy az új fiú? Honnan jöttél? – tették fel a kérdéseket. Nem tudják, hogy milyen nyelven szóljanak hozzám.

Milyen nyelven?

Bármelyiken. A magyart azt jól tudom, mert az az anyanyelvem, de a románt is majd' tökéletesre fejlesztettem, amíg Bákóban voltam.

A városi sportcsarnok légkörét már ismered, ellenfélként voltál itt. Legalább olyan parázs a hangulat itt is, mint az előző együttesednél.

Nagyon jó közönsége van Székelyudvarhelynek. Komoly szurkolótáborral, olyan emberekkel, akik élnek-halnak a kézilabdáért, a fiúk mellett állnak, segítik őket jóban-rosszban. Ennek nagyon örülök, mert szeretem a jó közönséget és a hangzavart. Remélem, hogy minél több jó eredménnyel tudjuk megörvendeztetni őket.

Az előző, valamint a mostani csapatod is ugyanazon célért küzd, a dobogós helyekért. Mi a különbség a két klub között?

Amit eddig láttam, hogy az SzKC-nál sokkal átgondoltabb minden. Átláthatóbb, hogy mit, mikor, hogy szeretne a vezetőség. Azért jó dolog ez a játékosnak. Ami a keretet illeti, ott egy kicsit a Bákó erősebb, főképp az átlövők tekintetében. Ami még különbség, hogy ott voltunk harmincan, itt pedig tizenheten. Más edzéseket lehet lebonyolítani, sokkal több idő jut a játékosokkal külön is foglalkozni.

Azért nem lehet azt állítani, hogy nincs konkurencia a posztodon. Négyen is vagytok beállósok.

Ami a védekezésbeli versengést illeti, nem lesz problémám. Irimescu egy rutinos játékos, remekül tudja hasznosítani adottságait. Tálas stabil kézilabdázó, a válogatottban is egyre több szerepet kap. Szász András annyira nem ismerem, de mivel fiatal, tehetséges játékos, így biztos, hogy ő is megküzd a csapatba kerülésért. Majd az játszik, aki valóban a legjobbat nyújtja.

Voltak kisiklások az SzKC idei teljesítményében, ezért is áll jelenleg az ötödik helyen. Odaérhet a gárda ezek után az érmes pozíciókhoz?

Szerintem megvan rá minden lehetőség. Ha szervezeten játszunk, odafigyelünk az itthoni meccsekre, akkor ott leszünk a végelszámolásnál. Hazai környezetben lesznek nehéz összecsapásaink, persze az idegenbeliek sem számítanak könnyűek. Minden játékosnak, így nekem is az a célom, a vágyam, hogy minél előrébb végezzünk.

Egyelőre fél évre írtál alá, hosszabbítási lehetőséggel.

Idejöttem, megpróbálok segíteni. Odateszem magam, aztán elvállik, hogy a későbbiekben is úgy lesz-e, hogy mindkét fél számára hasznos a kapcsolat. Lehet róla szó, hogy maradok.

Milyen terveid vannak, mi a jövőképed?

Szeretnék külföldön játszani. Magyarország is szóba jöhet, esetleg még tovább is mehetek, nyugatra. A barátnőm Ausztriában dolgozik, szeretnék minél közelebb lenni hozzá. Ez nem azt jelenti, hogy nem maradok itt, hanem ki szeretném próbálni magam erősebb bajnokságokban is.

Ha már az álmokról beszéltél – mivel kettős magyar-román állampolgárságod van, melyik nemzeti válogatottat választanád?

Egyelőre a magyart. Volt egy időszak, amikor hívtak a román válogatottba, csak aztán jött a sérülésem. Na, meg még nem is járt le a három év sem, amióta a magyar ifiválogatottban szerepeltem. Így az abbamaradt. Nem csak csapat, hanem menedzseri, vezetés, minden szinten gyengébbnek érzem a román.

Hogyan kapcsolódsz ki, mit csinálsz, mikor nem a kézilabdával foglalkozol?

Nagyon szeretek a családommal lenni. Szombathelyen élnek édesanyámék, a testvéreim, a rokonság nagy része, így amikor tudok, oda megyek. Édesapám nagyrészt Székelykeresztúron tartózkodik. Sokat vagyok a barátokkal is. Meg természetesen a barátnőmmel sok időt töltök.

Itt, Udvarhelyen az edzéseken, meccseken kívül remélem lesz idő a szórakozásra, azonkívül van egy kutyám, egy német dog, amelyet Keresztúr mellett tartok, remélem, hogy vele is foglalkozhatok időnként.